ముప్పేటలా అల్లుకున్న ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళ ముచ్చటైన కథ.. !

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

అసలేమయింది? ఎలా జరిగింది?

నేనేమీ అడగక ముందే శివానీ చెప్పసాగింది.

"రుద్ర ఏ.యస్.పిగా జాయినయిన కొత్తలో మొదలయింది. అంటే మనం డిగ్రీ ఫైనలియర్లో ఉండగా నన్నమాట. ముందు ఆడవాళ్ళు, "నగలు ఎవరో బెదిరించి దోచుకున్నారు" అని రిపోర్ట్ ఇచ్చారు. అలా రెండూ, మూడు కేసులు ఊర్లో పోలీస్ స్టేషన్లో నమోదయ్యాయి.

మీరు హైదరాబాద్ వెళ్ళాక, కొత్తలో బాగానే ఉంది. ఆర్నెల్లయాక మళ్ళీ మొదలు. జనం తక్కువగా ఉండే చోట, ఊరు చివర్లలో.... జరిగినట్లు రిపోర్టులు వచ్చేవి. చాలాసార్లు రుద్ర వచ్చి చెప్తుండేవాడు. "దొంగతనం ఒక్కటే కాదేమోనని నా అనుమానం" అని.

"ఎలా చెప్పగలవు?" అని అడిగాను.

"రెండు కేసుల్లో రిపోర్టిస్తున్న ఆడవాళ్ళని కలిశాను. వాళ్ళెందుకో పూర్తిగా నిజం చెప్పటంలేదేమోనని అనిపించింది. ఒక అమ్మాయి అయితే నేను ఎక్కువ ఇన్సిస్ట్ చేస్తుంటే కేసు విత్‌డ్రా చేసుకుని వెళ్ళిపోయింది." రుద్ర ముఖకవళికల్ని బట్టి చెప్పగలడు. అసలు ట్రైయిన్డ్ పోలీస్ ఆఫీసర్స్ చాలామంది చెప్పగలరనుకుంటాను.

తరువాత్తరువాత రెండు చోట్ల యువకులు దెబ్బలు తిని కనిపించారు. వాళ్ళని హాస్పిటల్‌లో చేర్పించినప్పుడు తెలిసింది. హాస్పిటల్ వాళ్ళు ఇన్‌ఫామ్ చేస్తారు కదా! కానీ వాళ్ళేమీ, ఎవరిమీదా రిపోర్టివ్వలేదు. "ఎలా తగిలాయి దెబ్బలు" అంటే ఏవో కథలు చెప్పారు.

అయిదు నెలల్రికితం అనుకుంటా, కృష్ణ ఒడ్డున కొంచెం దూరంగా ఇరవై య్యేదేళ్ళ అతను మర్డర్ అయి కనిపించాడు. అసలు ఎవరూ కూడా వంటరిగా వెళ్ళడం మానేశారు. రాత్రి తొమ్మిది దాటాక జన సంచారమే తగ్గిపోయిందని పోలీస్ పెట్రోలింగ్ తేల్చింది. ఇంక సెకండ్ షోల కయితే, హాల్స్ సగం కూడా నిండటంలేదట. ఆ మర్డర్ అయినతను కూడా మన ఊరివాడు కాదు. అందుకే రాత్రి దూరంగా వెళ్ళుంటాడు.

మొత్తానికి ఊరంతా ఒక రకమైన భీకర వాతావరణంలో ఉంటోంది, ఎవరూ పైకి అనకపోయినా.

రుద్రకి ఈ సంవత్సరం ప్రమోషన్ మీద ట్రాన్స్‌ఫర్ రావాలి. డి.జి.పి, ఈ మిస్టీరియస్ కేసుల్ని ఇన్‌వెస్టిగేట్ చెయ్యమని ఆర్డర్ వేశారు. ఫోర్‌మంత్స్ నుంచీ రుద్ర అదే పనిమీద ఉన్నాడు. ఎవరో బైటపడకుండా పకడ్బందీగా ప్లాన్ చేసి చేస్తున్నారు. పోలీస్ ఫోర్సుతోనూ, అతను ఒంటరిగా కానీ... రాత్రి అంతా ఎంత తిరిగినా ఎవర్నీ కనిపెట్టలేదు.

అప్పుడు, నేనే అన్నాను. "మనిద్దరం మామూలుగా, ఒక యంగ్ కపుల్ షికారుకెళ్ళినట్టు వెళ్ళి చూద్దాం" అని. అలా ఒక నెల, మన ఊర్లోంచి బైటికి వెళ్ళే అన్ని రోడ్లకీ, రాత్రి ఎనిమిది నుంచీ తొమ్మిది వరకూ వెళ్ళాము.

మామూలుగా ఎప్పుడూ చుడీదార్‌లో ఉండే నేను చీర కట్టుకునేదాన్ని. ఎప్పుడూ యూనిఫామ్‌లోనో, ఫుల్‌హాండ్స్ టక్‌లోనో ఉండే రుద్ర, టీ షర్ట్, జీన్స్‌తో వచ్చేవాడు. కానీ తన దగ్గర కావల్సిన ఎక్విప్‌మెంట్ అంతా ఉండేది. రివాల్వర్, రోప్, నైఫ్‌లాంటివి అన్నీ. పదినిముషాల కొకసారి, మేం వెళ్ళేదారిలో మఫ్టీలో పోలీసులు, మామూలు కార్లలో తిరుగుతుండేవారు, ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా. అలా శని, ఆదివారాలు కూడా వదల్లేదు మేము.

నిన్నరాత్రి అలాగే బైలుదేరాం రుద్ర, నేనూ. తూర్పు వేపు... అంటే వైజాగ్ వెళ్ళే మెయిన్ రోడ్‌కి జాయిన్ అయే సన్నరోడ్‌మీద నడుస్తున్నాం. నీకు తెలుసుకదా! ఆ రోడ్ మీద కాలవదాటడానికి వంతెన, ఆ తర్వాత రైలు గేటు ఉంటాయి. వంతెన దాటి, గేటు కేసి నడిచాం. ఇటు ప్రక్క పొలాలు, అటుప్రక్క తుప్పలు. సింగిల్ లైను రోడ్డు. పైగా రోడ్ అంతా కంకర బైటికొచ్చేసి, గతుకులతో వెహికిల్ వెళ్ళడానికి నానా అవస్థపడాలి. అందుకని ఎప్పుడో కానీ కార్లు వెళ్ళవు. తుప్పలు దట్టంగా ఉండడం వల్ల ఊర్లో వాళ్ళకి అక్కడ ఏం జరుగుతోందో కనిపించదు. అప్పుడే మెయిన్ రోడ్ మీంచి ఒక కారు ఆ రోడ్ లోంచి ఊర్లోకి వెళ్ళింది. అందులో పోలీసులున్నారు. కానీ మమ్మల్ని పట్టించుకోనట్లు వెళ్ళిపోయారు.

ఆ సమయంలో ఒక గంట సేపు ఏ రైలూ వెళ్ళదు. అదే అనువైన ప్రదేశం, సమయం. "ఏదైనా జరిగితే బాగుండును. రుద్రకి ఇంక ట్రాన్స్‌ఫర్ అయే సూచనలు కనిపిస్తున్నాయి." అనుకున్నాను. అప్పుడు వచ్చారు." శివానీ ఒక్క నిముషం ఆపింది. గ్లాసులోకి నీళ్ళు వంపుకుని త్రాగింది. అలాగే నిస్సత్తువగా కూర్చుని వింటున్నాను. ఒకసారి కాళ్ళు జాపి వత్తుకుని మళ్ళీ ముడుచుకుని కూర్చున్నాను.

"మీరా! ఒకరకంగా ఇది ఇన్నాళ్ళుగా కొనసాగడానికి నేను కూడా బాధ్యురాల్నే" శివానీ మాటలు నాకేం అర్థం కాలేదు. అయోమయంగా చూస్తుండిపోయాను.

"పూర్తిగా వింటే నీకు అర్థమవుతుంది" అని మళ్ళీ మొదలు పెట్టింది.

"అందరూ ఇంచుమించు ఇరవై అయిదేళ్ళ వయసున్న వాళ్ళే, నలుగురు యువకులు. ముక్కు, కళ్ళ దగ్గర మాత్రం చిల్లులున్న కాప్‌లు పెట్టుకున్నారు. మొహం, తల పూర్తిగా కప్పేసి ఉంది.

ఇద్దరు నా వెనక వచ్చి రెండు చేతులు పట్టుకున్నారు. ఇద్దరు, బలంగా ఉన్నారు... వాళ్ళు రుద్ర దగ్గరికి వెళ్ళి, పక్కకి పొలాల్లోకి లాగేశారు. అక్కడ వీధిదీపాలు కూడా లేవు. నా వెనక ఉన్న ఇద్దరు నన్ను తుప్పల్లోకి లాక్కెళ్ళారు. అరవకుండా నా నోరుమూసేశారు.

రుద్ర బలం ముందు, ట్రైనింగ్ ముందు వాళ్ళేపాటి? ఇద్దరున్నారు కనుక తను కొంచెం కష్టపడాల్సి వచ్చింది. పదిమందిని చొక్కా నలగకుండా తన్నడానికి సినిమా కాదుకదా! వాళ్ళు కూడా బాగానే పెంచారు బాడీని. సందు చూసుకుని రివాల్వర్ తీసి కంట్రోల్ చెయ్యడానికి పదినిముషాలు పట్టింది. ఇద్దర్నీ కట్టేసి నా దగ్గరకి వచ్చాడు.

నన్ను తీసుకెళ్ళిన వాళ్ళు అంత బలవంతులు కాకపోయినా, మామూలు ఆడపిల్లని... అందులోనూ పానిక్ అయిన పిల్లని సులువుగా లొంగదీసుకోగలిగిన వాళ్ళే. నన్ను క్రిందపడేసి, కాళ్ళు చేతులు కట్టేయడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. రుద్ర నాకిచ్చిన ట్రెయినింగ్‌తో, నేను ఎదిరించాను. అందులో ఇలాంటిదేదో జరుగుతుందని ప్రిపేర్డ్‌గా ఉన్నాను కదా!

కానీ ఇద్దరు మగవాళ్ళ ముందు, నాబలం సరిపోలేదు. ఒకడు నా దవడ మీద కొట్టాడు. పళ్ళు ఊడిపోయాయేమో అనిపించింది"

శివానీ కాసేపు ఆగింది. అందుకేనా అప్పుడప్పుడు చేత్తో, చెంప తడుముకుంటోంది! పైగా కష్టం మీద మాట్లాడుతున్నట్లుంది. ఇందాక పైకెక్కుతుంటే చూశాను. మోచేతులు, అరిచేతులు గీరుకుపోయినట్లు. నా ధోరణిలో నేనుండి, అడగడం మర్చిపోయాను.

చటుక్కున లేచి తన దగ్గరికి వెళ్ళబోయాను. చేత్తో ఆగమన్నట్టు సైగ చేసింది. మళ్ళీ కూర్చుని వినసాగాను. అందుకేనా! ఎవరో నొక్కినట్టు పట్టి పట్టి మాట్లాడుతోంది.

"రుద్ర నా దగ్గరకి వస్తుంటే, వెనక్కి తిరిగి ఉన్నవాళ్ళు... వాళ్ళ ఫ్రెండ్సే వస్తున్నారనుకున్నారు. "ఎప్పుడూ ఇలాంటి కేసు చూళ్ళేదురా! మామూలుగా వణికిపోయి మూర్ఛపోయేవాళ్ళు కదా! ఈ అమ్మాయి ధైర్యవంతురాలే." అంటూ నాకాళ్ళు కట్టేయయబోయాడు ఒకడు. చాచి, కాల్తోతన్నాను. అదాటుగా ఉన్నాడు. అందులో అలా తంతానని ఊహించలేదేమో! ఎగిరి రుద్ర కాళ్ళదగ్గర పడ్డాడు. రుద్ర లేపి, తాపీగా దగ్గరకొస్తుంటే, నాలుగోవాడు, నన్ను వదిలేసి పారిపోబోయాడు. పారిపోవాలంటే, రుద్రవేపునుంచే వెళ్ళాలి. అటు ప్రక్క అంతా ముళ్ళపొదలు. పరుగెడుతుంటే, రుద్ర ఒక చేత్తో పట్టేసుకున్నాడు. వాడే అందరిలోకీ వీక్‌గా ఉన్నాడు కాస్త.

వీళ్ళిద్దర్నీ కూడా కట్టేస్తుంటే, మఫ్టీ పోలీసులున్న కారు వచ్చింది. అవసరమైతే మర్డర్ చెయ్యడానిక్కూడా వెనుకాడరు కదా, ఆ గాంగ్! అందుకే పోలీసుల్ని పెట్రోలింగ్ చెయ్యమని చెప్పాడు రుద్ర. అందర్నీ, బేడీలు వేసి స్టేషన్‌కి తీసుకెళ్ళారు.

రుద్ర, నేను కూడా స్టేషన్‌కి వెళ్ళి, జరిగింది రాసిచ్చాము. చదివి, సంతకాలు పెట్టమన్నాడు రుద్ర. అందర్నీ విడి, విడిగా సెల్స్‌లో పెట్టించాడు. ముగ్గురు మాత్రం సైన్ చెయ్యమని మొండికేశారు. లాయర్ వచ్చేవరకు మాట్లాడమన్నారు. ఒకడు మాత్రం మారుమాట్లాడకుండా సైన్ చేశాడు." శివానీ బాధగా దవడ తడుముకుంది.

అడగడం అనవసరం. అయినా అడిగాను. "ఎవరు?"

"'శేషు', అతనే పారిపోబోయినవాడు."

మిగిలిన ముగ్గుర్నీ కూడా ఊహించగలను. అయినా నిజమో కాదో తెలుసుకోవాలి కదా! "మిగిలిన ముగ్గురూ.."

"నీ ఊహ కరెక్టే. ఫణీంద్ర, అవినాశ్, అక్షయ్."

* * *

"అయామ్ సారీ మీరా!" రుద్ర రాత్రి భోజనానికి వస్తూనే అన్నాడు.

"ఎందుకు? నీ డ్యూటీ నువ్వు చేశావు. డోంట్ ఫీల్ బాడ్. ఎవరైనా తప్పు చేసినందుకు శిక్ష అనుభవించాలి కదా!"

"అవుననుకో! కానీ తప్పు చేసింది మనవాళ్ళే అయితే చాలా బాధగా ఉంటుంది కదా!" రుద్ర మొహంలో, మాటలో మాటలో బాగా అలసట కనిపిస్తోంది. రాత్రి నుంచీ తిరుగుతూనే ఉన్నాడట.

"ఏమవుతుంది?" నా గొంతు నాకే వినిపించలేనట్లుగా ఉంది.

"యమ్.ఎల్.ఏ గారు, ఐ.టి.ఓ గారు బెయిల్ తెచ్చారు. బెయిల్ ఇవ్వడానికి లేకుండా ప్రయత్నం చేశాను. మా మీద ఎటాక్ తప్ప ఏమీ ఆధారల్లేవనుకున్నారు. ఇదొక్కటే కేసయితే, మేం కావాలని చేస్తున్నాం అని అంటారు." రుద్ర భోజనానికి కూర్చోబోతూ అన్నాడు.

"మీరా! దా! నువ్వు కూడా. మధ్యాహ్నం ఏ తిన్నావో ఏమో!" శివానీ నాక్కూడా కంచం పెట్టింది.

ముగ్గురం డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నాం. నేను చేత్తో కెలుకుతూ కూర్చున్నాను.

"ప్లీజ్ మీరా! కొంచెం తిను. ఏదైనా తట్టుకోడానికైనా తినాలి కదా!" శివానీ బ్రతిమాలింది.

"మరి ఇప్పుడేం చెయ్యాలి" రుద్రని అడిగాను.

"ఇదివరకు మర్డర్ కేసులో ఫింగర్ ప్రింట్స్, ముగ్గురితో సరిపోయాయి. అందుకే బెయిల్ రాలేదు. శేషు ప్రింట్స్ లేవు. అతను అప్రూవర్‌గా మారితే తక్కువ శిక్షపడచ్చు. ఇదంతా తేలడానికి చాలా రోజులు పడుతుంది. అన్ని రోజులూ.. నెలలు కూడా కావచ్చు జైల్లో ఉండాల్సొస్తుందేమో! శివానీని 'ఎటెమ్ప్టెడ్ రేప్' అని కూడ్ పెడదామనుకుంటున్నాను."

ఆశ్చర్యంగా చూశాను. "కోర్టు చుట్టూ తిరగొద్దూ!"

"తప్పదు మీరా! అయామ్ రెడీ. ఎవరికి వాళ్ళే భయపడుతూ కూర్చుంటే దుర్మార్గాలు ఎలా ఆగుతాయి?" అతి కష్టం మీద నములుతూ అంది శివానీ.

"నందుకి చెప్పి, మీ పేరెంట్సుని తీసుకెళ్ళు. మీరు ఇక్కడుండి చేసేదేమీ లేదు. ఎంత వీలయితే అంత తక్కువ శిక్ష పడేలా నేను చూస్తాను." రుద్ర భరోసా ఇస్తూ అన్నాడు.

"చిన్నదైనా, పెద్దదైనా జైలు శిక్షపడ్డాక, కెరీర్.... జీవితం సర్వనాశనం అయినట్లే కదా! అమ్మా, నాన్న ఎన్ని ఆశలు పెట్టుకున్నారు? అంత ప్రేమగా చూస్తుంటే, ఏం లోటని ఇలా చెయ్యాలి?" దుఃఖం ఆపుకోలేక బల్లమీద తలపెట్టుకున్నాను.

రుద్రజాలిగా చూశాడు. అంతకన్నా ఏం చేస్తాడు?

"నిద్దరొస్తోంది. ఎక్స్‌క్యూజ్‌మి" అంటూ రుద్ర మేడ మీదకి వెళ్ళిపోయాడు. శివానీ, వాళ్ళ అమ్మకి భోజనం తీసుకుని గదిలోకి వెళ్ళింది. ఆవిడ పెడితే తింటారట. లేకపోతే అంతే.. అలాగే పడుకుంటారు.

హాల్లో ...ఒక్కదాన్నీ కూర్చుంటే, ఆలోచనలు ఆపకుండా ముసరసాగాయి. ఎలా? అమ్మా, నాన్నని ఓదార్చడం? నాతో వస్తారా? రాకపోతే వాళ్ళ నెవరు చూస్తారు? భౌతికంగా ఆరోగ్యంగా ఉన్నా.. 'శేషు' భవిష్యత్తు శూన్యమైపోయిందని తెలిసి తట్టుకోగలరా? నేను మాత్రం ఇక్కడ ఎన్నాళ్ళుండగలను? ఇదంతా తేలేవరకు 'నందుని' వదిలి ఉండగల్నా? కిం కర్తవ్యం?

మా ఊరు వచ్చి పదిహేను రోజులైంది. నందు, ఇంక స్టూడియో మేనేజ్ చెయ్యడం కష్టం అంటున్నాడు. "మీ పేరెంట్స్‌ని తీసుకుని వచ్చేయ్! ఇక్కడ చూసుకుందాం!" పొద్దున్నే ఫోన్ చేశాడు.

వచ్చిన మర్నాడే కారు పంపేశాను. కావాలంటే మళ్ళీ పంపుతాడు.

"నువ్వు వెళ్ళమ్మా! మేం బాగానే ఉంటాం. ఇదేం ఇప్పట్లో తేలే వ్యవహారమా?" నాన్నగారు నీరసంగా అన్నారు. రోజూ, వంట చేసి బలవంతం చేస్తే కానీ... ఏమీ తినట్లేదు ఇద్దరూ.

నన్ను చూస్తే... ఇంకా ఏదో అపరాధం చేసినట్లు బాధపడుతున్నారు. నేను, వాడి గురించి హెచ్చరిస్తే కూడా పట్టించుకోలేదని.

ఏదో అనుకోవడంగానీ... అమ్మ, నాన్నగారు ఏమైనా చెప్పినా వింటాడా? "వినాశకాలే విపరీత బుద్ధి" అని. ఇంట్లో అంతా సౌమ్య, సాత్విక వాతావరణం.. పిల్లల్లో ఇలాంటి ఆలోచనలుంటాయని ఎవరూహించగలరు?

ఇంకా నాన్నగారు అంతా తెలుసున్నవాళ్ళు. వేదాంతి.. కనుక కాస్త ఫరవాలేదు. అమ్మనైతే అసలు పట్టుకోలేకపోయాను. ఇంటికొచ్చే బంధువులు... పాపం! ఏదో ఓదార్చాలని చూస్తారుగానీ ఏం మాట్లాడతారు? చూసి వెళ్ళిపోయినా... వాళ్ళు వెళ్ళాక అమ్మ కుళ్ళి, కుళ్ళి ఏడుస్తుంది. రావద్దని చెప్పలేం కదా!

బాబాయ్ వాళ్ళు మళ్ళీ రాలేదు. పిల్లలు కూడా రాకుండా కట్టడి చేశారు. నాన్నగారు కేసు గురించి ఏమీ మాట్లాడలేదు. "లాయర్ని కూడా పెట్టను" అనేశారు. లాయరు ఫీజులు ఎక్కడ్నుంచీ తేవాలి?

మిగిలిన ముగ్గురికీ మంచి లాయర్లని పెట్టుకున్నారు. ఫణీంద్రకి హైదరాబాదు నుంచి డిఫెన్స్ లాయర్ని పిలిపించారు. ఎంత ప్రయత్నించినా బెయిల్ మాత్రం ఇవ్వలేదు.

నేను రోజు విడిచి రోజు శేషుని చూసి వస్తున్నాను. నన్ను చూసి తలదించుకుంటాడు. ఆ పొగరంతా దిగిపోయింది. నేను 'ఎందుకిలా చేశావని' ఎప్పుడూ అడగలేదు. తినడానికేదైనా ఇచ్చి, చదువుకోవడానికి పుస్తకం ఇచ్చి వచ్చేయడమే. బాగా చిక్కిపోయాడు.

"మీరా?" అమ్మ పిలిచింది. ఆవిడ అంతవరకు నన్ను పిలిచి మాట్లాడలేదు. వెళ్ళి దగ్గర కూర్చుని, రెండు చేతులూ పట్టుకున్నాను.

"ఇంక నువ్వెళ్ళమ్మా! నేను మామూలుగా వంట చేసి, నాన్నగారిని చూసుకుంటాను. శేషుని కూడా చూసి వస్తాను." అమ్మ మాటలకి కొంచెం ఆశ కలిగింది.

"నిజంగానా అమ్మా? ఎంతకాలం అలా ఉంటారు? కాస్త మనసు మరలించుకోవాలి." నిజం చెప్పద్దూ! నాకేం చెయ్యాలో ఏమీ తోచట్లేదు. ఉండలేను, వెళ్ళలేను.

"నిజం తల్లీ! నిన్ను చూస్తే ముందు కడుపు తరుక్కుపోతోంది. వాడూ చేసిన పాపానికి, నువ్వు నలిగిపోతున్నావ్. వాడి ముఖాన ఏం రాసిపెట్టుంటే అదే అవుతుంది. నువ్వెళ్ళు." ఇలాగే, ఇంకొన్నాళ్ళుంటే నాకు పిచ్చెక్కిపోయేలా ఉంది.

నందుకు వస్తున్నానని ఫోన్ చేశాను. "కారు పంపొద్దు. బస్సెక్కేస్తాను. రేపు ఆరింటికల్లా ఇంట్లో ఉంటాను." అని చెప్పాను.

వెళ్ళేముందు, జైలుకి వెళ్ళి శేషుని కలిశాను. వెళుతున్నానని చెప్పాను. అప్పుడు కదిలాడు వాడు. ఊచలు పట్టుకుని... కడుపులో పేగులు కదిలేల .... హృదయ విదారకంగా ఏడిచాడు.

"నన్ను క్షమించమని అడగనక్కా!" 'అక్కా' ఆ పిలుపు విని ఎన్నాళ్ళైంది? ఇంజినీరింగ్ లో చేరాక, ప్రపంచానికి అధిపతినైపోయాననుకున్నాడు. నేననే మనిషిని ఉన్నాననే పట్టలేదు. దారి తప్పుతున్నాడేమో అని భయంతో ఏదైనా చెప్పబోయాను. అది కొంచెం నెమ్మదిగా చెప్పవలసిందేమో! తప్పుచేస్తున్నాడు కనుకనే, నన్ను చూసి అలా రెచ్చిపోయేవాడనుకుంటా!

"వాళ్ళు బాగా చదువుతారని, మొదటవాళ్ళ దగ్గరికి వెళ్ళాను. నిజంగానే సబ్జెక్ట్లు బాగా వచ్చు. ఇంక అలా ఆకర్షణ లాగేసింది. ముందు చిన్న, చిన్న ఎంజాయ్ మెంట్లు... అలా పూర్తిగా కూరుకుపోయాను. నువ్వేమైనా చెపుతుంటే.. నాన్నగారి దగ్గర నీ అనుమానాలు చెపుతుంటే.. నాకు వెర్రి కోపం వచ్చేది. అదొక మత్తులో ఉండిపోయాను. చిన్నప్పుడు చదువుకున్నాం చూడు... "పోగాలం దాపురించినవాడు మిత్రవాక్యము వినడు" అని అలాగ కళ్ళుమూసుకుపోయాయి." శేషు అంత దీనంగా మాట్లాడటం ఎప్పుడూ వినలేదు.

"ఇప్పుడు విచారించేం లాభం? ఎవరు మాత్రం ఏం చెయ్యగలరు? మూడేళ్ళ నుంచి పట్టుబడలేదు కదా! మమ్మల్నెవరు పట్టుకుంటారనుకున్నారా?" నిష్టూరంగా అన్నాను.

"ఫణీంద్ర డిస్టింక్షన్ స్టూడెంట్. మమ్మల్ని చదువులో గైడ్ చేస్తూనే, థ్రిల్.. ఎక్సైట్మెంట్ అనుకుంటూ దించేవాడు. 'వాళ్ళ నాన్న పొలిటికల్ ఇన్ఫ్లూయన్స్ ఉన్నవాడని. ఏం డేంజర్ లేదని మాకు ప్రతీ 'ప్రాజెక్ట్' ముందర చెపుతుండేవాడు." శేషు నాలిక్కరుచుకున్నాడు.

"ప్రాజెక్టా!" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

శేషు తలవంచుకున్నాడు. ఏం చెపుతాడు. అనుకోకుండా మళ్ళీ ఒక సుభాషితం గుర్తుకు వచ్చింది నాకు. అప్రయత్నంగా పైకి అనేశాను.

"విద్యచే భూషితుడయి వెలయుచున్నఁ
దొడరి వర్జింపనగుఁజుమీ దుర్జనుండు
చారు మాణిక్య భూషిత శస్తమస్త
కంబుగల పన్నగము భయంకరము గదె"

శేషు తల ఇంకా భూమిలోకి కూరుకుపోయింది. ఎంత "ప్రాజెక్ట్" పనుల్లో బిజీగా ఉన్నా తెలుగు మాష్టారి కొడుకే కదా మరి. అదే అన్నాను.

"అర్థమయే ఉంటుందికదా!"

"అంతా అయిపోయాక అర్థమయిందక్కా!" మళ్ళీ భోరుమన్నాడు.

"టైమైపోయిందమ్మా! " సెంట్రీ వార్నింగ్ ఇచ్చాడు.

"సరే! మళ్ళీ నెల వస్తాను." అంటూ లేచాను

"అక్కా?" వెనక్కి తిరిగి చూశాను.

"ఆ మర్డర్ అయినప్పుడు, నేను ఊర్లోనే లేను. స్టడీ టూర్‌కి వెళ్ళాను. నాకేం తెలీదు."

"మరి ఆడపిల్లల్ని..." ఇంకా పూర్తిచెయ్యలేదు....

"నేనెప్పుడూ రేప్ చెయ్యలేదక్కా!"

"నగలు మాత్రం తీసుకున్నావా?" కఠినంగా అడిగాను. ఏం మాట్లాడకుండా తలదించుకున్నాడు. పశ్చాత్తాపమో, పట్టుబడ్డానని బాధోకానీ... జల జలా నీళ్ళు కారాయి. బరువుగా తిరిగి బైటికి వచ్చాను.

"నాకు బ్రతకాలనుందక్కా!"

వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా బైటకి నడిచాను.

12

బస్సు దిగుతుంటే చేతిలో బాగ్ అందుకున్నాడు నందు సంభ్రమంగా చూశాను. "ఏ బస్‌లో వస్తున్నానో చెప్పలేదు కదా!"

"అన్నీ ఎరౌండ్ సిక్స్ వస్తాయి కదా! అరగంట నుంచీ చూస్తున్నాను."

నందు చెయ్యి పట్టుకుని దింపాడు. మనసులో మాట కనుక్కోగలిగిన 'జీవన సహచరుడు' ఎప్పుడు వస్తానో తెలుసుకోలేడా!

ఇంట్లో అడుగు పెడుతూనే.. అప్పటివరకూ ఎలాగో ఆగిన దుఃఖం... కట్టలు తెగిన ప్రవాహంలా బైట పడింది. నందుని చుట్టుకుని, మనసులోని బాధంతా పోయేలా ఏడ్చాను.

ఎప్పుడూ నవ్వుతూ, నవ్విస్తూ తిరిగే మీరాని తప్ప.. ఇలా దిక్కు తోచనట్లున్న మీరాని చూడలేదు నందు. తనవరకూ ఎందుకు? నాకే ఎప్పుడూ ఏడ్చిన గుర్తులేదు. మౌనంగా నా వీపు నిమురుతూ ఉండిపోయాడు.

అప్పటివరకు అమ్మకీ, నాన్నకీ కొండంత బలం ఇచ్చిన నేను, నందుని చూడగానే వైరస్ సోకిన వృక్షంలా కూలబడిపోయాను.

"నందూ! అమ్మా, నాన్నగారు.." నా కళ్ళలోంచి ధారగా కారుతున్న నీళ్ళు తుడుస్తూ,

"మనం వెళ్ళి తీసుకు వద్దాం. వాళ్ళని మనం చూసుకుందాం. సరేనా! ఇంక ఊరుకో!" అన్నాడు.

కాస్త నెమ్మదించి, "స్నానం అదీ కానీ" అంటూ బాగ్ లోపల పెట్టి కాఫీ కలిపి ఇచ్చాడు.

అదృష్టవశాత్తు ఆదివారం అవడంతో పరుగులు పెట్టాల్సిన పనిలేదు. నేను తయారయి వచ్చేసరికి హోటల్ మినర్వానుంచి ఇడ్లీ ఉప్మా తెచ్చి ప్లేట్లలో సర్దాడు.

"దా! ఇన్ని రోజులు నువ్వసలు సరిగ్గా ఏదీ తినలేదట నాక్కూడా సరిగ్గా ఏదీ ఎక్కలేదు. కలిసి తిందాం."

కుర్చీ జరిపి, కూర్చోబెట్టాడు. మాట్లాడకుండా తిన్నాము. పదిహేను రోజుల తర్వాత, నందు ఎదురుగుండా కూర్చుని కడుపు నిండా తినగలిగాను. కొంచెం శక్తి వచ్చినట్లుంది. అన్ని రోజులూ మనోబలంతో, తెచ్చిపెట్టుకున్న ధైర్యంతో ఉన్నాను.

శివానీ, రుద్ర అప్పుడప్పుడు పలకరించడం, సానుభూతి చూపడం తప్ప, నాకు అంత మనస్థైర్యం ఇవ్వలేకపోయారు. వాళ్ళ సమస్యలు వాళ్ళకున్నాయి. రాజకీయంగా, ప్రభుత్వపరంగా బలమైన వ్యక్తులతో తలపడుతున్నారు కదా!

"శివానీ కొంత చెప్పింది. కానీ పూర్తిగా తెలీలేదు. ఏం జరిగింది?" సోఫాలో విశ్రాంతిగా కూర్చున్నాక నందూ అడిగాడు.

మాటలు కూడ బలుక్కుని జరిగిందంతా చెప్పాను.

అంతా విని చాలాసేపు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు.

"తనకి స్వయంగా పుట్టిన బుద్ధికాదు. శేషు, ప్రలోభపడ్డాడు. కొన్ని సినిమాల్లో గుండాలని హీరోలుగా మలుస్తున్నారు. అది చూసి కొంత, 'ఎలాఉంటుందో' చూద్దాం' అని కుతూహలం కొంత... యూత్ ప్రక్కదారి పట్టేస్తున్నారు.

రుద్రతో మాట్లాడి మంచి లాయర్ని పెడదాం" అన్నాడు.

"చాలా ఖర్చవుతుంది కదా! మరి అత్తయ్యగారు, మామయ్యగారు.." సగంలోనే ఆపేశాను.

"మనకి క్రొత్త ప్రాజెక్ట్ వచ్చింది. ఇన్‌కమ్ ఫరవాలేదు. మమ్మీ డాడీకి నేను చెపుతాను. ఏమీ అనరు. ఈసారి వెళ్ళినపుడు అత్తయ్యగారినీ, మామయ్యగారిని తీసుకు వచ్చేయి. వాళ్ళని అడక్కుండా బాగ్‌లు సర్ది రమ్మనడమే! అంతే." నందుకి కాన్ఫిడెన్స్ చాలా ఎక్కువ.

నందుకేసి కృతజ్ఞత నిండిన చూపుతో చూస్తూ, ఫోనందుకున్నాను. సెక్రెటరీకి ఫోన్ చేసి, పదిహేను రోజుల్లో జరిగింది తెలుసుకోడానికి.

కడుపు నిండిందేమో, అలాగే సోఫాలో పడుకుని కంటి నిండా నిద్రపోయాను.

"మీరా! ఫోను." నందు లేపాడు. ఎవరో ఇంపార్టెంట్ అయివుంటుంది. లేకపోతే నందు నిద్రలేపి చెప్పడు.

"మీరా! నేను ఇప్పుడే వచ్చాం. గౌతమ్ పనిమీద యు.యస్ వెళుతుంటే నేను కూడా వెళ్ళాను. సారీ! శివానీ ఫోన్ చేసింది."

"అహల్యా! నీకోసం ఎంత ప్రయత్నించానో తెలుసా!" ఫోన్ గట్టిగా పట్టుకుని, ఫోన్ వదిలితే.... అహల్య ఎక్కడికైనా వెళుతుందేమో అన్నట్లుగా అరిచాను.

"మీరా! నెమ్మది. ఎక్సైట్ అవకు. అంతా సర్దుకుంటుంది. అత్త ఎలా ఉంది?"

"బాగా డీలా పడిపోయారు అమ్మా నాన్నగారు. వాళ్ళు ఇంక మామూలుగా అవుతారంటావా?"

"తప్పకుండా. మనం అంతా ఉన్నాం కదా. వచ్చేవారం నేను కూడా మన ఊరువస్తాను. నువ్వే వాళ్ళని చూసుకోవాలి. జాగ్రత్త." అంటూ అహల్య ఫోన్ పెట్టేసింది.

గౌతమ్ మాట్లాడలేదే! మా కుటుంబం అంటే అసహ్యం వేసిందేమో! మా చుట్టాల్లో జైలుకి వెళ్ళిన వాళ్ళెవరూ లేరు. అందులోనూ మర్డర్.. ఎవరూహిస్తారు. ఎందుకిలా అయింది

మాకు? ఇంక ఎవరూ మాతో మాట్లాడరా! ఎలా ఉంటుంది భవిష్యత్తు? అసలు భవిష్యత్తంటూ ఉంటే!

చల్లటి ఆరెంజ్ జ్యూస్, రెండు గ్లాసులో తెచ్చి, నాకొకటి ఇచ్చి తనొకటి తీసుకున్నాడు నందూ!

"లంచ్‌కి బైటకి వెళదాం పద."

సిగ్గుపడి లేచాను. రోజూ బైటే తింటున్నాడు కదా.

"వద్దు నందూ! వంట చేస్తాను" జ్యూస్ త్రాగేసి వంటింట్లోకి నడిచాను.

(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..!
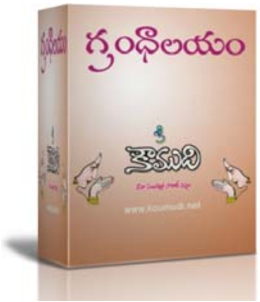
Click here to go to KOUMUDI Library